

I

Het geheim dat ik diep in me droeg, leek zich al wekenlang een weg naar buiten te branden. Ik moest het terugdringen, nog even verstoppen. Als ik het vandaag onder controle kon houden, dan zou alles goed komen.

Alle vijfdeklassers zaten in de aula, met grauwe gezichten en trillende handen. We waren in groepjes verspreid over de zaal, met soms wel meters tussen ons in, en durfden elkaar niet aan te kijken.

De felle lampen wierpen een blauwe gloed over de ruimte. De regen sloeg met vlagen tegen de plafondhoge ramen, waarna het water in lange, kronkelende slierten naar beneden droop. De hele zomer was het kurkdroog geweest en nu leek alles tegelijk uit de lucht te vallen.

Los van het gedreun van de regen was het ijzig stil binnen.

Sophie, die sinds vorig jaar in de andere klas zat, zat helemaal aan de andere kant. Ik probeerde oogcontact te maken, maar ze staaarde afwezig naar de deur.

Naast me zat Amber, die eruitzag alsof ze zo het podium op kon stappen. Ze had blonde haren, die zorgvuldig gekruld tot net over haar schouders vielen, en een smal gezicht met sproeten op haar neus. Dwars over haar wang liepen twee witte littekens, die elkaar kruisten onder haar linkeroog. Haar voet wipte op en neer onder haar stoel.

Ik prentte mezelf in dat ik niet bang hoefde te zijn. Ik had lang genoeg getraind. Toch sprak er in mijn achterhoofd een zenuwachtig stemmetje. Wat als ze er toch achter zouden komen?

Niemand wist precies wat er gebeurde tijdens de Test. De procedure was strikt geheim, maar er was geen straf voor nodig om mensen stil te houden. Mensen praatten er niet graag over. Mijn vader begon steevast over een ander onderwerp als ik hem naar zijn Test vroeg, en mijn moeder drukte me steeds op het hart dat ik sterk moest zijn.

Vroeger hadden Amber en ik nog wel gespeculeerd over wat er vandaag zou gebeuren. Wat we straks zouden moeten doen en hoe ze het uit ons zouden wringen. Maar naarmate de dag dichterbij kwam, durfden we er steeds minder over te praten.

Ik had me de hele zomer opgesloten in mijn kamer. Probeerde mezelf op allerlei manieren boos te maken en weer te kalmeren. Mijn moeder had me ademhalingsoefeningen geleerd, die ik 's ochtends en 's avonds herhaalde. Hele middagen lag ik met mijn ogen dicht op mijn bed, om mijn hoofd leeg te maken. Een paar dagen lang at ik niets, om mezelf zwakker te maken. Uiteindelijk dacht ik er zelfs aan om onder te duiken. Maar ik stelde mezelf voor in een donkere ruimte, zonder contact met de buitenwereld. Dat was geen leven. Nu had ik tenminste nog een kans.

Amber was als eerste aan de beurt. Ik wenste haar succes, wetend dat ze ongedeerd terug zou komen. Ze staaarde me alleen maar aan, voordat ze zich omdraaide en de zaal verliet.

Ik trok mijn knot goed strak. Bij ieder zuchtje wind dat door de open deur de aula binnenglipte, gingen mijn nekharen over-eind staan.

Ik zat al uren op dezelfde stoel. De hele ochtend waren er toespraken geweest over de Zuivering. Over hoe belangrijk het was om de rotte appels te verwijderen en hoe dankbaar we moesten zijn om in een veilig land te leven. Dat de Test maar een klein ongemak was, in vergelijking met hoe fout het kon gaan. Hoe

anders Solvenia eruit zou zien als de Test er niet was.

Er was een documentaire op de muur geprojecteerd met beelden van de Oorlog. Hoe vaak ik die beelden ook zag, ze waren nog even pijnlijk als altijd.

Om me heen begonnen andere leerlingen te eten, maar ik raakte mijn brood niet aan. Enkele anderen verlieten de zaal voor hun Test.

Ineens galmde mijn naam door de aula. Ik schrok op. Amber had al terug moeten zijn. Ik liet mijn ogen door de zaal glijden, maar ze was nergens te bekennen. Langzaam kwam ik overeind.

De wiskundeleraar stond op me te wachten. ‘Zenuwachtig, Lara?’

Ik schudde mijn hoofd. Ik was nooit een leugenaar geweest, maar vandaag mocht ik geen fouten maken.

‘Mooi. Dat is ook nergens voor nodig.’

We liepen naar het lokaal, waar hij bij de deur bleef staan. Hij glimlachte bemoedigend.

Alle tafeltjes waren aan de kant geschoven en het was akelig donker in het lokaal. Aan de andere kant van de ruimte stond een bureau, waar een vrouw aan zat. Ze droeg een donkerblauw pak en een bril met een heel dun montuur. Een rij medailles glom op haar borst.

Naast haar zat een jongen van mijn leeftijd met rommelig, inktzwart haar. Hij keek naar de grond.

Zonder op te kijken van haar papieren, gebaarde de vrouw dat ik moest gaan zitten. Ze zette zuchtend haar bril af en legde hem op tafel. Toen vouwde ze haar handen in elkaar en boog zich naar me toe.

‘Mevrouw Polaris. Ik ben dokter De Wolf, Handhaver van het Maleficentrum.’

Haar stem was zachter dan haar gezicht.

‘Ik geef u nu de kans om te bekennen,’ zei ze. ‘Heeft u zich ooit schuldig gemaakt aan hekserij?’

Ik bleef zo stil mogelijk zitten en probeerde niet te knippen.

‘Nee,’ zei ik vastberaden.

‘Heeft u ooit de duistere kracht in u gevoeld?’

‘Nee.’

‘Ik geef u nog één kans. Bent u een heks?’

‘Nee.’

Ze noteerde iets op een formulier en keek naar de jongen naast haar. Zijn donkere ogen boorden zich in de mijne. Ik kreeg er kippenvel van.

Dokter De Wolf herschikte haar papieren. ‘Goed. Dan gaan we nu over op de beproeving.’

De jongen kwam stijf overeind, alsof hij al dagen stil had gezeten. Hij ging achter me staan. Ik kromp ineen op de stoel.

‘Goed in- en uitademen,’ zei hij, en hij legde zijn handen op mijn kruin. Ze waren verrassend warm, alsof hij ze net had opgewarmd boven een vuurtje.

Er ging een pijnlijke schok door mijn hoofd heen. Het duizelde me alsof ik achteruit van een flatgebouw af viel. Ik kneep mijn ogen dicht.

Een tel later was het over en knipperde ik tegen fel licht. Ik stond wankelend op het startblok in het zwembad. Er klopte iets niet.

Er was helemaal niemand, hoewel ik aan alles voelde dat ik niet alleen was. Ik kon de muren aan de overkant niet zien door een waas voor mijn ogen.

Mijn tenen kromden zich over de rand van het startblok en ik sloeg mijn armen om mezelf heen. Een koude wind joeg door mijn trui heen. Het water klotste over de randen van het bad.

Onwillekeurig zette ik de ene voet achter de andere en haakte mijn vingers om de rand van het blok. Ik zocht met mijn ogen de plek waar ik wilde landen en zette me af.

Voordat mijn voeten het startblok loslieten, verdwenen de witte randen van het zwembad. Ik vloog langer dan mogelijk door de open lucht en zag het water onder me veranderen. Het heldere, blauwe chloorwater werd donkergroen en begon wild te schuimen.

Ik schoot het ijskoude zeewater in.

De stroming trok me verder het donker in en ik maaide met mijn armen om weer boven te komen.

Met gierende keel haalde ik adem. Het zout prikte in mijn mond.

Er was niets meer om me heen. Geen zwembad, zelfs geen land, alleen maar bruine golven en een scherpe zeelucht. Ik leek midden in een oceaan te watertrappelen.

Hoe was ik daar terechtgekomen? Ik moest kilometers van de school vandaan zijn, van Westerhout. Misschien was ik niet eens meer in Solvenia. Was ik hier echt, of was het een droom?

De zee was zo koud dat mijn armen en benen begonnen te verkrampen. Ik sperde mijn ogen wijd open, alsof ik wakker wilde worden uit een nachtmerrie. Er gebeurde niets.

Voordat ik in mijn arm kon knijpen, werd ik meegesleurd door de beweging van het water. Iets glibberigs schoot langs mijn voet en ik schoot omhoog van schrik.

Toen er een hoge golf op me afkwam, kon ik niet anders dan mijn adem inhouden en me laten overspoelen.

Ik veegde het water uit mijn ogen. Mijn gezicht brandde van de gure wind tegen mijn huid. Mijn kleren waren zwaar en ik hield mijn kin nog maar net boven water.

Boven me, in de grijsbewolkte lucht, krijste een zwerm meeu-

wen. Ze vlogen kriskras door elkaar heen en doken in het water, de snavels wijd open, op zoek naar vis.

Ik gilde toen er één vlak naast me in het water plonsde. Het geluid galmde in een eindeloze echo door de openlucht. Ik zwom haastig de andere kant op.

De vogels veranderden van koers. Ze verzamelden zich in de lucht en draaiden in cirkels boven me. Een zwarte massa van klapperende vleugels en scherpe snavels bleef dreigend boven me zweven.

Plotseling doken ze met zijn allen op me af.

Ik hapte naar adem, kreeg een golf water mee naar binnen en dook ver naar beneden. Ik hoestte onder water en verloor het beetje lucht dat ik nog had. Mijn longen knepen zich samen.

Ik zwom verder de diepte in, totdat ik de druk in mijn oren voelde, en keek toen achterom. De meeuwen leken te zijn verdwenen en het water boven me was kalm.

Toen ik weer boven kwam, sloot iets hards zich om mijn enkel. Een metalen ketting leek van de bodem van de zee te komen, en wikkelde zich als een slang om mijn been heen. Met een ruk werd ik terug naar beneden gesleurd. Het werd te donker om te kunnen zien en de kou drong door tot in mijn botten.

Ik schopte en trapte, maar de ketting om mijn enkel werd steeds strakker. Er schoot een pijnscheut door mijn been. Wanhopig klemde ik mijn handen eromheen en rukte aan het metaal. Ik moest naar boven, moest ademen.

Ik zwom zo hard ik kon, maar mijn lichaam veranderde in lood. Mijn buik trok zich samen en mijn armen hingen slap in het water. Vlekken dansten voor mijn ogen.

Ik kon niet meer.

In de verte verscheen een lichtpuntje, dat steeds groter en groter werd. Een gezicht.

Met mijn laatste beetje kracht duwde ik mezelf ernaartoe, totdat ik haar herkende. Haar blonde haar was donker en zweefde om haar hoofd. Haar blauwe ogen schreeuwden, maar uit haar mond kwamen alleen maar luchtballen.

Plotseling spleten de twee littekens onder haar oog open en spoot er bloed uit. Het vormde rode wolken die steeds groter werden, tot ik haar niet meer kon zien.

Mijn longen klapten bijna uit elkaar. Een immense pijn joeg door me heen, totdat ik niets anders meer voelde.

Ik had geen keus meer. Ik zou hier doodgaan.

Ik balde mijn vuisten. Kneep mijn ogen dicht. Het werd warm vanbinnen.

Een schreeuw welde op vanuit mijn borst en de zee knalde uit elkaar.

Met een schok belandde ik weer op de stoel in de Testkamer. Vanuit het niets waren daar twee Handhavers verschenen, brede mannen in zwarte pakken, die me vastgrepen en overeind trokken.

‘Mevrouw Polaris, u bent schuldig bevonden aan hekserij,’ zei dokter De Wolf, terwijl ik hijgend om me heen sloeg.

De woorden drongen langzaam tot me door. Hoewel het warm was in de kamer, had ik het kouder dan ooit. Plotseling verlangde ik terug naar die eenzame zee, waar alles nog mogelijk was.

Ze zette een handtekening op een stuk papier en gaf het aan een van de armen die me vasthad. De jongen wendde zijn blik af en begon spullen op te rapen die door de kamer heen geslingerd waren. Vanuit mijn ooghoek zag ik dat een van de ramen uit elkaar was gebarsten en in splinters op de grond lag. Ergens wilde ik uit dat open raam springen, ontsnappen uit deze situatie, maar een intense vermoeidheid hield me op mijn plek.

Ik liet me meeslepen naar een ander lokaal, waar felle lampen op een zwarte stoel schenen.

De Handhaver duwde me in de stoel en gespte mijn polsen aan de leuning vast. Hij trok ze onnodig hard aan.

Ik probeerde mijn adem onder controle te krijgen. De vlekken bleven voor mijn ogen bewegen en ik kneep mijn ogen dicht om ze te verjagen.

In de hoek van het lokaal stond een magere vrouw met donkere dreadlocks. Waar haar armen uit haar mouwen staken, was ze bedekt met tattoos.

‘Wat is je naam?’ vroeg ze, terwijl ze een vel papier uit een printer haalde.

‘Lara,’ zei ik. Mijn stem klonk een stuk hoger dan normaal.

‘Goed, Lara. Je bent hier omdat de uitslag van je Test positief was. Dat is niet goed.’

Links van me stond een tafel met flesjes inkt, plastic handschoentjes en een apparaatje met een scherpe naald. De vrouw ging op een krukje achter me zitten en duwde mijn hoofd naar voren, totdat mijn kin mijn borst raakte.

‘Mensen zoals jij zijn een gevaar voor onze samenleving, dat begrijp je wel. Daarom moeten we jullie kunnen herkennen. Zodat we weten wanneer we voorzichtig moeten zijn, snap je?’

Ik hield mijn kaken stijf op elkaar. Ik wist waar ze het over had. Iedere dag zag ik mensen met het Teken voor hekserij.

Ze legde het vel papier in mijn nek, wreef erover met een natte doek en trok het er toen voorzichtig weer vanaf.

‘Je krijgt een tattoo van mij, die jou herkenbaar maakt voor zuivere mensen. Hier komt ie.’

Ze trok een paar handschoentjes aan en zette het apparaat aan. Het ding zoemde akelig. Toen ze de naald op mijn nek zette, gilte ik en rukte mijn hoofd naar achteren.

Ze stopte en duwde me terug. ‘Zit stil.’

Ik moest me vasthouden aan de leuning om niet te trillen. De vrouw dreunde de regels van de Heksenwet op, terwijl ze tekeering in mijn nek..

‘... om je te wijzen op de consequenties van de Maleficiumwet, ook wel de Heksenwet genoemd. Je naam en adres worden opgeslagen in het nationale Heksenregister. Onder geen beding zal je ooit gebruikmaken van je magische krachten...’

Het leek uren te duren. De naald leek mijn huid weg te branden en in mijn nekwerfels te boren. Ik beet hard op mijn lip om de tranen terug te dringen.

‘En tot slot is het volgens wetsartikel zevenentwintig punt drie verboden om magische of versterkende middelen en objecten aan te schaffen of te gebruiken. Is dit allemaal duidelijk?’

Ik bleef stil.

‘Mooi.’

Toen ze eindelijk de naald weglegde, ademde ik lang in en uit, alsof ik de hele tijd mijn adem ingehouden had. Ze wreef mijn brandende nek schoon en maakte de gespen los. Ik vouwde mijn trillende handen in elkaar op mijn schoot.

De vrouw pakte twee handspiegels van haar bureau en hield ze zo dat ik de zwarte inkt in mijn nek kon zien. Ik draaide mijn hoofd weg.

‘Wen er maar aan, kind,’ zei ze. ‘Vanaf nu ben je anders.’

Ik duwde mezelf overeind en strompelde de gang op. Ik passeerde de leraar, in wiens blik ik een mix van teleurstelling en medelijden dacht te zien. Daarna het Testlokaal, waar de jongen achter een nieuw slachtoffer stond. Een grote, zwarte zandloper stak boven de kraag van zijn T-shirt uit.